Arts escèniques

Creació escènica i pràctica escènica

Exercicis · 10 exercicis

Proves d'accés a la universitat (PAU) de Catalunya. Ordenats del més recent al més antic.
Retalls dels exàmens i pautes oficials (selecat.cat / universitats.gencat.cat).

1. PAU 2026 · Setembre · Sèrie 2 · Exercici 1

Exercici 1

[3 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,3 punts]

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) a partir de les indicacions següents:

— tema: la suplantació de la identitat digital;
— personatges: tres alumnes d'un mateix institut (del gènere que vulgueu, en cada cas);
— espai: el carrer;
— temps: una tarda de primavera de 2026;
— diàleg: àgil i amb moments de tensió.

El text ha de contenir com a mínim QUATRE acotacions i, dins del diàleg, hi ha d'haver DUES referències de temps i UNA d'espai.

Exercici 2

[3 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,3 punts]

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) del fragment del text teatral transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

— els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs dramàtic (diàleg, acotacions i referències de temps i espai en el diàleg);
— els personatges i les coordenades de temps i espai;
— la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

IRINA *(contenint-se)*: Oh, soc tan desgraciada… No puc treballar, no treballaré. Prou, prou! Vaig estar a Telègrafs, ara soc a l'Ajuntament, i odio i em fastigueja tot allò que em fan fer… He complert vint-i-tres anys, ja fa molt que treballo, i el cervell se m'ha assecat. M'he aprimat, m'he fet vella, lletja, i res, res, cap satisfacció, i passa el temps, i em sembla que cada dia m'allunyo més i més d'una vida autèntica i bella, cada vegada la veig més lluny, més lluny, fins que cau en una mena d'abisme. Estic desesperada i no entenc com puc ser viva encara, com és que encara no m'he matat.

OLGA: No ploris, nena meva, no ploris… Em fas patir.

IRINA: Si no ploro, no ploro… Prou… Ja està, ja no ploro. Prou… Prou!

OLGA: Estimada, t'ho dic com a germana, com a amiga, si vols fer cas del meu consell, casa't amb el baró! *(La Irina plora contingudament.)* Tu el respectes, l'aprecies molt… És veritat que és lleig, però és tan honrat, tan net… Les persones no es casen per amor, només ho fan per complir el seu deure. Si més no jo ho veig així. Jo em casaria sense amor. Amb qualsevol que m'ho demanés, em casaria; tant se val, només miraria que fos un home honrat. Fins i tot amb un vell, em casaria…

IRINA: Jo anava esperant que ens traslladaríem a Moscou, i que allà trobaria l'home de la meva vida, somiava en ell, l'estimava… Però ha resultat que tot això són ximpleries, ximpleries…

OLGA *(abraça la seva germana)*: Estimada germana meva, preciosa, és clar que t'entenc. Quan el baró Nikolai Lvòvitx va abandonar la carrera militar i ens va venir a veure vestit amb americana, el vaig trobar tan lleig que fins i tot em vaig posar a plorar… Ell em va preguntar: «Per què plora?». I què li havia de respondre, jo! Però si fos la voluntat de Déu que es casés amb tu, jo seria feliç. Perquè això és diferent, molt diferent.

Anton P. TXÉKHOV. *Tres germanes*. A: *Quatre peces teatrals*: *La gavina; L'oncle Vània; Tres germanes; El jardí dels cirerers*. Trad. de Nina Avrova i Joan Casas. Barcelona: Edicions 62, 2012, p. 235-236

3. PAU 2026 · Juny · Sèrie 1 · Exercici 1

Exercici 1

[3 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,3 punts]

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) a partir de les indicacions següents:

— tema: l'addicció al mòbil;
— personatges: tres membres de la mateixa família i un desconegut que passa pel carrer (del gènere que vulgueu, en cada cas);
— espai: la Rambla de Barcelona;
— temps: un dia d'estiu en l'actualitat;
— diàleg: còmic i ràpid.

El text ha de contenir com a mínim QUATRE acotacions i, dins del diàleg, hi ha d'haver DUES referències de temps i UNA d'espai.

Exercici 2

[3 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,3 punts]

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) del fragment del text teatral transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

— els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs dramàtic (diàleg, acotacions i referències de temps i espai en el diàleg);
— els personatges i les coordenades de temps i espai;
— la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

(Entren l'Espectre i Hamlet.)

Hamlet: On em vols dur? Parla. No faré ni un pas més.
Espectre: Escolta'm bé.
Hamlet: T'escolto.
Espectre: S'aproxima l'hora
d'entregar-me a les flames sulfuroses
de la meva tortura.
Hamlet: Ah, pobre espectre…
Espectre: No, no em planyis, i escolta atentament
el que et diré.
Hamlet: Parla'm: estic disposat a escoltar-te.
Espectre: I a venjar-me quan m'hagis escoltat…?
Hamlet: Què vols dir?
Espectre: Soc l'esperit del teu pare,
condemnat a vagar de nit durant un temps
i a dejunar de dia enmig del foc,
fins que totes les culpes dels meus dies mortals
no estiguin expiades. Si no em fos privat
de revelar els secrets de la meva presó,
te'n faria un relat on la paraula
més insignificant et partiria l'ànima,
glaçaria la teva jove sang,
faria que els teus ulls saltessin de les òrbites
com dos estels, i aquests cabells trenats
es desenredarien un per un
i es posarien drets com punxes d'eriçó.
Però els misteris de l'eternitat no són
per les orelles terrenals. Escolta! Escolta!
Escolta! Si és que mai vas estimar el teu pare…
Hamlet: Oh, Déu!
Espectre: …venja el seu vil assassinat contra natura.
Hamlet: Assassinat?
Espectre: Un vil assassinat, com tots, però més encara,
perquè és estrany i va contra natura.
Hamlet: Afanya't a explicar-m'ho, perquè amb unes ales
més ràpides que el pensament
o el desig amorós, pugui córrer a venjar-te.

Espectre: Et veig ben disposat,
i fores més mesell que l'herba grassa
que es podreix a les ribes del Leteu
si això no et remogués la sang. Escolta, Hamlet:
diuen que quan dormia al meu jardí
em va picar una serp, i les orelles
de tot aquest país han estat víctimes
d'un relat fals sobre la meva mort.
Però tu, noble jove, vull que sàpigues
que la serp assassina del teu pare
avui porta la seva corona sobre el cap.
Hamlet: Oh, ànima profètica! El meu oncle!

William Shakespeare. *Hamlet*. A: *Versions a peu d'obra*: *Nou peces teatrals i un poema*.
Trad. de Joan Sellent. Barcelona: Núvol, 2016, p. 39-40

5. PAU 2026 · Juny · Sèrie 5 · Exercici 1

Exercici 1

[3 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,3 punts]

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) a partir de les indicacions següents:

— tema: la indignació;
— personatges: tres companyes de feina;
— espai: una cafeteria;
— temps: actual;
— diàleg: ràpid i agitat.

El text ha de contenir com a mínim QUATRE acotacions i, dins del diàleg, hi ha d'haver DUES referències de temps i UNA d'espai.

Exercici 2

[3 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,3 punts]

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) del fragment del text teatral transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

— els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs dramàtic (diàleg, acotacions i referències de temps i espai en el diàleg);
— els personatges i les coordenades de temps i espai;
— la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

HELMER: Parles com una criatura. No entens en quina societat vius…
NORA: No, no l'entenc, tens tota la raó. Però ara me'n vull ocupar. Cal que sàpiga qui de tots dos té raó: la societat o jo.
HELMER: Estàs malalta, Nora. Tens febre. Gairebé em sembla que has perdut el seny.
NORA: Mai no m'havia sentit tan lúcida ni tan segura de mi mateixa com aquesta nit.
HELMER: I amb aquesta lucidesa i aquesta seguretat, deixes el teu marit i els teus fills?
NORA: Sí, ho faig.
HELMER: Això només té *una* explicació.
NORA: Quina?
HELMER: Que ja no m'estimes.
NORA: No, justament.
HELMER: Nora! I ho dius així…?
NORA: Em sap greu, Torvald. Sempre t'has portat bé amb mi. Però no hi puc fer res: ja no t'estimo.
HELMER *(esforçant-se per contenir-se)*: Quan dius això, et sents també prou lúcida i segura?
NORA: Sí, completament lúcida i segura. És per això que no em vull quedar aquí.
HELMER: I em pots explicar com he perdut el teu amor?
NORA: Sí, ho puc fer. Ha estat aquest vespre. Quan no s'ha realitzat el prodigi. He vist que no eres l'home que em pensava.
HELMER: Explica't millor. No t'entenc.
NORA: Ho havia esperat amb tanta paciència durant aquests vuit anys. Déu meu, sabia molt bé que els prodigis no es donen cada dia. I vet aquí que em cau al damunt tota aquesta pila de coses terribles. I jo tenia un ferm convenciment: ara es realitzarà el prodigi. Quan la carta d'en Krogstad era dins la bústia, no se'm va acudir ni un sol moment que poguessis cedir a les exigències d'aquest home. Tenia el ferm convenciment que li respondries: fes-ho conèixer a tothom qui vulguis! I després que ell ho hagués fet…
HELMER: Sí, què hauria passat? Després que jo hagués lliurat la meva pròpia muller a la vergonya i l'oprobi…?
NORA: Després d'això —així ho vaig creure fermament—, tu desafiaries l'opinió pública, ho carregaries tot damunt teu i diries: soc jo el culpable.
HELMER: Nora!
NORA: Et penses que mai hauria acceptat aquest sacrifici per part teva? No, és clar que no. Però quin pes haurien tingut les meves explicacions davant les teves? Aquest era el prodigi que jo esperava i la perspectiva del qual m'omplia de por. I per evitar-ho, estava disposada a acabar amb la meva vida.
HELMER: Amb molt de gust treballaria per tu dia i nit, Nora. Per tu suportaria tota mena de privacions i sacrificis. Però no hi ha ningú que sacrifiqui el seu honor per l'ésser estimat.
NORA: Centenars de milers de dones ho han fet.

Henrik IBSEN. *Casa de nines*. Trad. de Feliu Formosa.
Barcelona: Institut del Teatre, 1997, p. 115-117

7. PAU 2025 · Setembre · Sèrie 3 · Exercici 1

Exercici 1

[3 punts]

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) a partir de les indicacions següents:

— tema: la salut mental;
— personatges: l'àvia, la filla i la neta d'una mateixa família;
— espai: una casa a Platja d'Aro;
— temps: actual;
— diàleg: en tensió creixent.

El text ha de contenir com a mínim QUATRE acotacions i, en el diàleg, DUES referències de temps i UNA d'espai.

8. PAU 2025 · Setembre · Sèrie 3 · Exercici 2

Exercici 2
[3 punts]

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) del fragment del text teatral transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

— els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs dramàtic (diàleg, acotacions i referències de temps i espai en el diàleg);
— els personatges i les coordenades de temps i espai;
— la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

EVÈLPIDES: Tenim molta gana!
PUPUT: Ja.

(Silenci.)

Ja, en això no els puc ajudar.
EVÈLPIDES: Fa cinc dies que vam sortir d'Atenes. Des d'aleshores no hem menjat res!
PUPUT: Atenes? Que potser sou turistes?
PISTETER: Fem pinta de turistes?
PUPUT: No fan fila d'immigrants.
EVÈLPIDES: Perquè som exiliats!
PUPUT: Ah.
EVÈLPIDES: Exiliats polítics.
PUPUT: De debò?
EVÈLPIDES: Sí. Més o menys. Em sembla.
PUPUT: Fugen de la guerra?
PISTETER: No.
PUPUT: Han patit persecució per raons polítiques, culturals o religioses?
EVÈLPIDES: No!
PUPUT: Aleshores van fer un tuit inofensiu. Com ho lamento.
EVÈLPIDES: Som una altra mena d'exiliats polítics!
PISTETER: Està bé, calma't! *(Al PUPUT:)* L'hi explicarem!
EVÈLPIDES: Eh? No, no, no, no!
PISTETER *(al públic)*: Senyores i senyors, rebin amb un fort aplaudiment «La Democràcia».

(Entra LA DEMOCRÀCIA. És una anciana decrèpita que avança molt lentament amb l'ajut d'un caminador.
Triga molta estona a arribar fins al micròfon que PISTETER li ha col·locat al centre de l'escenari.
Finalment hi arriba. Busca dins la seva bossa, en treu un cigarret i l'encén.
Fa una forta pipada i exhala el fum, acosta la boca al micròfon per parlar però —
EVÈLPIDES li dispara un tret. LA DEMOCRÀCIA cau morta.)

Doncs això, que li vam fotre un tret.
PUPUT: Que van…? Com?
EVÈLPIDES: Va ser un accident.
PUPUT: Van assassinar La Democràcia?
EVÈLPIDES: Accidentalment!
PUPUT: Ja, però… És a dir: la van… Pum! Morta?
PISTETER: Va ser ella.
EVÈLPIDES: Perquè em pensava que era una llebre!
PUPUT: Una…?

Evèlpides: Un conill! A mi el meu pare no em portava de caça, saps?
Puput: Però…! I què van…? Van avisar algú o…?
Pisteter: Vam intentar enterrar-la.
Puput: Ah.
Evèlpides: Però no teníem pala! Així que la vam tapar amb unes fulles.

(Cauen algunes fulles sobre La Democràcia.)

La Calòrica i Joan Yago. *Els ocells* (a partir de l'obra homònima d'Aristòfanes).
A: *Joan Yago (2010-2021)*. Tarragona: Arola Editors, 2021, p. 368 i 369.

9. PAU 2025 · Juny · Sèrie 1 · Exercici 1

Exercici 1

[3 punts]

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) a partir de les indicacions següents:

— tema: les relacions a distància;
— personatges: dos estudiants universitaris i la parella d'un d'ells (del gènere que vulgueu, en cada cas);
— espai: l'interior d'un pis de Barcelona;
— temps: actual;
— diàleg: en tensió continguda.

El text ha de contenir com a mínim QUATRE acotacions i, en el diàleg, DUES referències de temps i UNA d'espai.

Exercici 2

[3 punts]

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes cinquanta paraules) del fragment del text teatral transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

— els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs dramàtic (diàleg, acotacions i referències de temps i espai en el diàleg);
— els personatges i les coordenades de temps i espai;
— la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

El porter *(amb la gorra a la mà)*: Perdoni, senyor comanador.
El director *(malhumorat i sec)*: Què passa ara?
El porter *(tímidament)*: Hi ha uns senyors que el demanen.

(El director i els Actors, molt sorpresos, es giren i miren des de l'escenari cap a la sala.)

El director *(novament enfurit)*: Però aquí tenim assaig! Ja sabeu prou bé que durant els assaigs no pot entrar ningú! *(Adreçant-se al fons de la sala:)* Qui són aquests senyors? Què volen?
El pare *(avançant, seguit dels altres, fins a una de les dues escaletes)*: Venim en cerca d'un autor.
El director *(entre enfurit i meravellat)*: Un autor? Quin autor?
El pare: D'un autor, qualsevol.
El director: Però aquí no n'hi ha cap, d'autor, perquè no assagem cap comèdia nova.
La fillastra *(amb alegre vivacitat, pujant l'escaleta d'una revolada)*: Millor, molt millor si és així! Nosaltres podrem ésser la seva propera comèdia.
Algun actor *(entre comentaris alegres i rialles dels altres)*: Caram, caram!
El pare *(pujant a l'escenari com ha fet La fillastra)*: Sí, però si no hi ha l'autor… *(A El director:)* A menys que vostè vulgui ésser-ho…

(La mare, amb La nena agafada a la mà, i El jovenet pugen els primers graons i es queden a mitja escaleta, esperant. El fill es queda a baix, esquerp.)

El director: Estan molt de broma, vostès.
El pare: I ara, senyor director! Li portem, al contrari, un drama dolorós.
La fillastra: I podrem ésser la seva fortuna.
El director: Facin el favor d'anar-se'n, que no tenim temps per perdre amb folls!
El pare *(ferit i melliflu)*: Prou sap vostè que la vida és plena d'absurditats infinites que poden ben desvergonyidament dispensar-se de semblar versemblants perquè són veres.
El director: Però què redimonis diu?
El pare: Dic que la follia consisteix precisament, i tant, a esforçar-se a fer el contrari, o sigui, a crear-ne de versemblants perquè semblin veres. Però permeti'm que li faci observar que, si això és follia, l'ofici de vostès no té pas cap altra raó d'ésser.

(Els Actors s'agiten, ofesos.)

El director *(alçant-se i encarant-se amb El pare)*: Ah, sí? Li sembla un ofici de folls el nostre?

Luigi Pirandello. *Sis personatges en cerca d'autor*. Trad. de Jordi Sarsanedas. Barcelona: Comanegra: Institut del Teatre, 2016, p. 34-36.